УДК 341.171
DOI https://doi.org/10.32782/klj/2026.3.49

Антончик Ю. С.,
аспірант факультету міжнародних відносин
Львівського національного університету імені Івана Франка
ORCID: 0009-0001-5363-4942

МОЛОДЬ ЯК СУБ'ЄКТ ПРАВА НА СОЦІАЛЬНИЙ ЗАХИСТ У ЄВРОПЕЙСЬКОМУ СОЮЗІ

Анотація. У статті простежено становлення соціального виміру європейської інтеграції від Договору про заснування Європейського економічного співтовариства 1957 року до проголошення Європейського стовпа соціальних прав 2017 року. Показано, що молодь від самого початку фігурувала в праві Союзу не як самостійний суб'єкт соціального захисту, а в тісному зв'язку з освітою та професійним навчанням, тобто в тому вимірі, який відповідає становищу молодої особи на етапі переходу від навчання до самостійного трудового життя. Проаналізовано вікові межі, закріплені актами Союзу, і встановлено, що єдиного визначення молоді в його праві не існує. Директива Ради 94/33/ЄС про захист молоді на роботі визнає молодою особою кожного, хто не досяг вісімнадцяти років, Рекомендація Ради про запровадження Гарантії для молоді 2013 року охоплювала осіб віком до двадцяти п'яти років, а Рекомендація 2020 року розширила цю межу до двадцяти дев'яти років включно. Такі розбіжності засвідчують, що вік у праві Союзу має функціонально прив'язаний, а не статусно визначальний характер, оскільки встановлюється не для молоді загалом, а для кожного виду підтримки окремо, залежно від мети конкретного акта. Обґрунтовано висновок, що право молодої особи на соціальний захист виникає з неоднорідного фактичного складу, елементи якого належать до різних категорій галузевого понятійного апарату. Вік діє через правовий статус і виконує допускову функцію, оскільки окреслює коло адресатів молодіжного регулювання, однак самостійно жодного суб'єктивного права не породжує. Соціальна потреба діє через видову дієздатність і активує конкретне соціально-захисне правовідношення, бо саме від її характеру залежить вид захисту, який молода особа може реалізувати. Завершений юридичний механізм утворює лише поєднання обох елементів, оскільки вік поза зв'язком з потребою залишається формальною ознакою, а потреба без досягнення відповідного віку юридичного значення в межах молодіжної соціальної політики не набуває.

Ключові слова: *молодь, соціальний захист, соціальна політика, соціальна потреба, право Європейського Союзу, суб'єкт правовідносин, правовий статус, законодавство.*

Antonchyk Yu. S. Youth as a subject of the right to social protection in the European Union

Abstract. The article traces the formation of the social dimension of European integration from the Treaty establishing the European Economic Community of 1957 to the proclamation of the European Pillar of Social Rights in 2017. It is shown that from the very outset young people appeared in the law of the Union not as an independent subject of social protection, but in close connection with education and vocational training, that is, in the dimension that corresponds to the position of a young person at the stage of transition from education to independent working life. The age limits laid down by the acts of the Union are analysed, and it is established that no single definition of youth exists in its law. Council Directive 94/33/EC on the protection of young people at work recognises as a young person anyone who has not attained the age of eighteen, whereas the Council Recommendation of 2013 on establishing a Youth Guarantee covered persons up to twenty-five years of age, and the Council Recommendation of 2020 extended this limit to twenty-nine years inclusive. Such divergences demonstrate that age in the law of the Union is function-specific rather than status-defining, since it is determined not for youth in general but separately for each type of support, depending on the purpose of the particular act. It is substantiated that the right of a young person to social protection arises from a heterogeneous composite set of legal facts, the elements of which belong to different categories of the conceptual apparatus of the field. Age operates through legal status and performs a gateway function, since it delineates the range of addressees of youth regulation, yet by itself it gives rise to no subjective right. Social need operates through specific capacity to act and activates a particular social protection legal relationship, because the type of protection that

© Антончик Ю. С., 2026
Стаття поширюється на умовах ліцензії відкритого доступу CC BY 4.0

a young person is able to realise depends precisely on the character of that need. A complete legal mechanism is constituted only by the combination of both elements, since age detached from need remains a formal characteristic, while need unaccompanied by the attainment of the requisite age acquires no legal significance within youth social policy.

Key words: *youth, social protection, social policy, social need, European Union law, subject of legal relations, legal status, legislation.*

Постановка проблеми. Розвиток права соціального захисту Європейського Союзу супроводжується послідовним визнанням молоді пріоритетною цільовою групою соціальної політики, що підтверджується як програмними документами Союзу, так і системою кількісних показників, за якими оцінюється успішність підтримки молодих людей на національному й наднаціональному рівнях [1]. Це визнання, однак, не супроводжується самостійною правовою концептуалізацією молоді як суб'єкта соціально-захисних правовідносин. Право Європейського Союзу послуговується, як правило, віковими межами молодих осіб, встановлюючи їх окремо для кожного виду підтримки, а вітчизняна доктрина права соціального захисту традиційно оперує суміжними категоріями застрахованої особи, непрацездатної чи безробітної особи, під які молодь підпадає лише опосередковано.

Варто зазначити, що ця невизначеність має не лише теоретичне значення. Дослідження Європейської мережі соціальної політики фіксує структурні прогалини та перешкоди в доступі молоді до соціального захисту в межах Європейського Союзу [2, с. 3]. А це означає, що відсутність чіткої правової конструкції суб'єкта позначається і на практичній ефективності молодіжної соціальної політики. З'ясування того, яким чином вік молодої особи співвідноситься з категоріями правового статусу і правосуб'єктності, є актуальним науковим завданням. Розв'язання якого дає змогу побудувати теоретично обґрунтовану модель молоді як суб'єкта соціально захисних правовідносин і тим самим усунути прогалину, що негативно позначається на визначеності правового регулювання цієї сфери.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Загальнотеоретичні засади вчення про суб'єкта права викладені в працях П.М. Рабіновича [3, с. 134], О. Ф. Скакун [4]. У галузевій доктрині права соціального забезпечення це було предметом дослідження таких вчених як Н. Б. Болотіна [5], О. І. Кульчицька [6], П. Д. Пилипенко [7, с. 107-113; 8], С. М. Синчук [9], І. І. Шамшина [10], Г. О. Яковлєва [11]. Молодь як самостійного суб'єкта права в загальнотеоретичному вимірі розглядали О. Є. Проць [12]. Однак жодна з цих праць, не звертається до молоді як самостійної вікової категорії в межах галузевого понятійного апарату права соціального захисту.

Еволюцію соціальної політики Європейського Союзу щодо молоді висвітлено в працях Л. Ярової [13] та В. Олещенко [14]. Інвестиційний характер цієї політики підтверджують М. Йеркес і Т. Кнайн [15], а також М. Пельцер, Ф. Гофманн-ван де Полль і А. Роттах [16], які на основі аналізу документів ЄС і Ради Європи виявили подвійний дискурс молоді як ресурсу майбутнього суспільства і водночас вразливої категорії, що потребує захисту. Практичні наслідки цього підходу висвітлює звіт Європейської мережі соціальної політики [2].

Проведений огляд засвідчує, що залишається невирішеною частина проблеми, яка полягає в поєднанні двох дослідницьких традицій: вітчизняна галузева доктрина розкриває правосуб'єктність і правовий статус, але не звертається до молоді як самостійної вікової категорії, тоді як дослідження права та політики Європейського Союзу констатують функціональний підхід до молоді та не послуговується апаратом правоздатності, дієздатності та статусу.

Метою статті є обґрунтування теоретичної моделі молоді як суб'єкта соціально-захисних правовідносин, яка розкриває юридичний механізм, через який вік і соціальна потреба спільно зумовлюють виникнення права молодої особи на соціальний захист.

Виклад основного матеріалу. Соціальний захист молоді в Європейському Союзі доцільно розглядати не ізольовано, а як складову ширшої соціальної політики Союзу, у межах якої він історично сформувався та набув сучасного змісту. Соціальна політика не була самостійним напрямом діяльності європейських співтовариств від початку інтеграції, оскільки у 1950-х роках інтеграційний порядок

денний формувався переважно в термінах ринкової інтеграції та лібералізації, а кроки в напрямі розвитку соціального виміру залишалися скромними [13, с. 257]. Перші згадки про соціальну політику з'явилися в Договорі про заснування Європейського економічного співтовариства 1957 року, який закріпив право робітників-мігрантів на вільне пересування, принцип рівної оплати праці чоловіків і жінок та передумови гармонізації національних систем соціального страхування [17].

На думку вченої, реальне становлення європейської соціальної політики відбулося у 1980-х роках із ухваленням Єдиного європейського акта 1986 року та Хартії основних соціальних прав трудящих 1989 року, а етапним для соціального виміру став Маастрихтський договір 1992 року [13, с. 257-267]. Показово, що в Маастрихтському договорі відповідний розділ дістав назву «Соціальна політика, освіта, професійне навчання й молодь» [18]. Це розміщення є показовим, оскільки молодь від початку фігурувала в праві Союзу не як самостійний суб'єкт соціального захисту, а в тісному зв'язку з освітою та професійним навчанням. Тобто саме в тому вимірі, що відповідає її становищу на етапі переходу від навчання до самостійного трудового життя.

Сучасний етап соціальної політики Союзу пов'язаний із проголошенням Європейського стовпа соціальних прав у листопаді 2017 року, який становить збірку принципів рекомендаційного характеру, спрямованих на модернізацію державами-членами своїх соціальних стандартів та політики зайнятості [19]. У межах цієї політики молодь фігурує не як носій окремого суб'єктивного права, а як цільова група, на яку спрямовуються кількісно вимірювані завдання. Так, стратегічний план «Європа-2020» [20] серед цілей соціальної політики визначив забезпечення здобуття вищої освіти не менш ніж сорока відсотками молоді та зменшення частки учнів, які передчасно покидають школу, до десяти відсотків [14, с. 59]. За словами В. Олещенко, досягнення цих цілей оцінюється за системою соціальних індикаторів, серед яких дострокове припинення навчання молодих людей віком від вісімнадцяти до двадцяти чотирьох років та частка молоді віком від п'ятнадцяти до двадцяти чотирьох років, яка перебуває поза освітою та зайнятістю [14, с. 61].

Вчені переконані, що обґрунтування підтримки молоді в цих документах має виразно інвестиційний характер, оскільки зменшення нерівності в доступі до освіти розглядається як чинник нагромадження людського капіталу та економічного розвитку [13]. Цей висновок також підтверджується і міжнародними дослідниками, зокрема М. Йеркес і Т. Кнайн доводять, що молодіжна політика Європейського Союзу ґрунтується на вузькій нормативній точці відліку, зосередженій на соціальному інвестуванні в людський капітал, що обмежує можливості молодих людей із різним походженням жити повноцінним життям [15, с. 409]. Відтак, можна зробити висновок, що соціальний захист молоді в Європейському Союзі мотивується не лише наявністю потреби в конкретної особи, а й очікуваним суспільним ефектом від інвестиції в молоде покоління, що вже на рівні політики виявляє тяжіння до програмної, а не суто забезпечувальної моделі.

Крім того увага Європейського Союзу до молоді виявляється не лише в ухваленні програмних документів, а й у специфічному дискурсі, яким органи Союзу обґрунтовують саму необхідність підтримки молодого покоління. Дослідження М. Пельцер, Ф. Гофманн-ван де Полль та А. Роттаха, що ґрунтується на аналізі документів Європейського Союзу та Ради Європи у сфері молодіжної політики, показує, що молодь послідовно конструюється як ресурс майбутнього суспільства, якому одночасно притаманна вразливість і потреба в захисті з боку дорослого суспільства [16, с. 107–109]. Молода особа постає в цьому дискурсі водночас і як «архітектор власного життя», здатний самостійно формувати своє майбутнє, і як носій вікової вразливості, що потребує підтримки та захищеного простору для розвитку [16, с. 106, 108].

У загальній теорії права передумовою участі особи в конкретних правовідносинах є її здатність бути суб'єктом права взагалі, тобто мати правосуб'єктність. Ключовою властивістю, що конституює суб'єкта права, виступає правосуб'єктність, яку О. Ф. Скакун розглядає як єдність трьох взаємопов'язаних елементів, а саме правоздатності, дієздатності та деліктоздатності. Правоздатність за цим підходом означає передбачену нормами права здатність особи мати суб'єктивні юридичні права і виконувати юридичні обов'язки [4, с. 380].

У галузевій доктрині правоздатність розуміється як соціально-правова властивість особи, яка виникає від народження, не залежить від її волі та зовнішніх обставин, є однаковою за змістом і моментом виникнення для всіх та не поділяється на види [7, с. 110–111; 9, с. 83–84]. Натомість дієздатність є видовою, або, як її ще називають, галузевою, оскільки вона виникає одночасно з правом на конкретний вид забезпечення, а тому видів її стільки, скільки законодавство передбачає підстав для реалізації права [6, с. 41, 42, 69; 5, с. 160; 9, с. 87].

Окремі науковці поряд із правосуб'єктністю розглядають правовий статус. Дослідження П. Д. Пилипенка, І. І. Шамшиної та С. М. Синчук збігаються в тому, що статус не характеризує учасника правовідносин, а є середовищем і визначником правового поля, у межах якого суб'єкт права набуває ознак правосуб'єктності та стає суб'єктом конкретних правовідносин [8, с. 142; 10, с. 33–34; 9, с. 91]. Загальнотеоретичне вчення розрізняє загальний статус, який поширюється на всіх і є постійним, спеціальний або родовий статус, що характеризує становище окремої категорії осіб, доповнює чи обмежує загальний та індивідуальний статус конкретної особи [4, с. 380].

Проблематику молоді як самостійного суб'єкта права в загальнотеоретичному вимірі розглянула О. Є. Проць, яка обґрунтувала належність молоді до соціальних спільнот, здатних набувати ознак суб'єкта права [12, с. 384].

Варто зауважити, що Європейська наукова традиція не послуговується апаратом правоздатності та дієздатності при дослідженні суб'єктів права на соціальний захист, а зосереджується на особливостях правового становища молодої особи, зумовлених віком, використовуючи власний понятійний інструментарій [16, с. 103–104]. Хоча європейська доктрина цього понятійного апарату не застосовує, проте М. Йеркес і Т. Кнайн аналізуючи становище молоді через категорію спроможностей та нерівної здатності діяти, показують, що вік поряд зі статтю, класом та освітнім рівнем формує здатність молодих людей робити вибір у межах національних і наднаціональних контекстів [15, с. 410]. Таким чином, попри відмінність методологічних рамок, обидві традиції сходяться в тому, що вік визначає становище та доступ молодої особи, а не її здатність мати права.

Термін «молодь» справді вживається в актах Європейського Союзу, однак єдиного законодавчого визначення цієї категорії не існує. Кожен акт, яким запроваджується конкретний вид підтримки чи захисту молоді, самостійно визначає вікові межі кола осіб, на яких він поширюється, і ці межі суттєво різняться залежно від предмета регулювання. Так, Директива Ради 94/33/ЄС від 22 червня 1994 року про захист молоді на роботі у статті 3 визначає «молоду особу» як будь-яку особу віком до вісімнадцяти років, а в межах цієї категорії окремо виділяє «дитину» як молоду особу віком до п'ятнадцяти років або таку, що ще підпадає під обов'язкове повне навчання, і «підлітка» як молоду особу віком від п'ятнадцяти до вісімнадцяти років, яка більше не підпадає під обов'язкове навчання [21]. Рекомендація Ради від 22 квітня 2013 року про запровадження Гарантії для молоді визначала коло молодих осіб віком до двадцяти п'яти років [22], тоді як Рекомендація Ради від 30 жовтня 2020 року про посилену Гарантію для молоді розширила цю межу до двадцяти дев'яти років включно [23]. Регламент (ЄС) 2018/1475, яким засновано Європейський корпус солідарності, у статті 12 визначав учасником особу віком від вісімнадцяти до тридцяти років, дозволяючи реєстрацію на порталі з сімнадцяти років [24], а замінений з 1 січня 2021 року Регламент (ЄС) 2021/888 зберігає ту саму вікову рамку участі [25].

Ця фрагментарність контрастує з вітчизняним підходом, за якого законодавець визначає молодь єдиною віковою межею від чотирнадцяти до тридцяти п'яти років, причому верхню межу було підвищено з двадцяти восьми років лише в 2004 році, і це рішення й дотепер викликає неоднозначну оцінку в доктрині [12, с. 380].

Наведені приклади підтверджують, що вік у праві Європейського Союзу виконує не статусно-визначальну, а функціонально-прив'язану роль, оскільки він окреслюється не для молоді загалом, а для кожного виду підтримки чи захисту окремо, залежно від мети конкретного акта.

Установлюючи вікові межі молоді, законодавець не змінює нічиєї правоздатності й не створює нової дієздатності. Він окреслює те

правове поле, у межах якого дієздатність, породжена соціальною потребою, взагалі здатна виникнути у молодіжній формі. Саме тут вік є обов'язковим і незамінним, оскільки без вікової межі коло адресатів молодіжного законодавства узагалі не існувало б.

На рівні виникнення конкретного суб'єктивного права вік є визначальним. Особа, яка не належить до вікової групи, права на молодіжні заходи підтримки не набуде за жодних обставин, навіть за наявності тотожної соціальної потреби. Держава свідомо визнає пріоритетним надання підтримки особам певного віку, враховуючи об'єктивні труднощі первинного працевлаштування за відсутності професійного досвіду. Водночас вік є умовою необхідною, але не достатньою, оскільки право виникає лише тоді, коли поряд із віком наявна соціальна потреба у формі, передбаченій нормою. Обидва елементи є необхідними, і жоден з них окремо права не породжує.

Фактичний склад, з яким законодавство пов'язує виникнення права молодої особи, є неоднорідним, оскільки його елементи належать до різних категорій галузевого апарату. Вік діє через правовий статус і виконує функцію допуску до молодіжного законодавства. Соціальна потреба діє через видову дієздатність і виконує функцію активації конкретного правовідношення. Ця конструкція узгоджується із загальнотеоретичним ученням про складний фактичний склад, елементи якого належать до різних сфер правового регулювання, класичною ілюстрацією якого слугує приклад пенсійних правовідносин, що виникають лише за наявності досягнення встановленого віку, необхідного стажу та рішення уповноваженого органу [4, с. 389].

Висновки. Право молодої особи на соціальний захист виникає не з одного юридичного факту, а з фактичного складу, окремі елементи якого належать до різних понять галузевого апарату права соціального захисту. Вік виявляє свою юридичну дію через категорію правового статусу і виконує допускову функцію, оскільки окреслює коло осіб, на яких поширюється молодіжне регулювання, однак жодного конкретного суб'єктивного права сам по собі не породжує. Інакше діє соціальна потреба. Вона виявляється через видову дієздатність і активує конкретне соціально-захисне правовідношення, бо саме від її характеру залежить те, який вид соціального захисту молода особа може реалізувати в кожній окремій ситуації.

Якщо розмежувати допускову та активаційну функції, знаходить пояснення питання, яке залишалося поза увагою і вітчизняної галузевої доктрини, і європейської наукової традиції, що засвідчив проведений огляд наукових джерел. Ідеться про те, чому вік молодої особи, попри всю його значущість, самостійно права на соціальний захист не породжує. З тих самих міркувань стає зрозумілою й обмеженість функціонального підходу права Європейського Союзу, який фіксує вікові межі, не звертаючись до категорій правоздатності та дієздатності, а тому потребову складову механізму залишає нерозкритою.

Запропонована модель показує, що самодостатнім не є жоден із двох елементів фактичного складу. Вік поза зв'язком з потребою залишається формальною ознакою, яка окреслює хіба що потенційне коло правомочних осіб. Потреба, не підкріплена досягненням відповідного віку, не набуває юридичного значення в межах молодіжної соціальної політики. Завершений юридичний механізм виникнення права молодої особи на соціальний захист утворює саме поєднання обох елементів.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ:

1. Petkovic S. Proposal for an updated dashboard of EU youth indicators. 2021. URL: https://www.academia.edu/figures/12459772/figure-1-proposal-for-an-updated-dashboard-of-eu-youth (дата звернення: 06.07.2026)

2. Ghailani D., Peña-Casas R., Coster S. et al. Access to social protection for young people : ESPN Synthesis Report / European Social Policy Network. Luxembourg : Publications Office of the European Union, 2022. URL: https://ec.europa.eu/social/BlobServlet?docId=25107&langId=en (дата звернення: 07.07.2026)

3. Рабінович П. М. Основи загальної теорії права та держави : навч. посіб. Вид. 10-е, допов. Львів : Край, 2008. 224 с.

4. Скакун О. Ф. Теорія права і держави : підручник. К. : Алерта ; КНТ; ЦУЛ, 2009. 520 с.

5. Болотіна Н. Б. Право соціального захисту України : навч. посіб. 2-ге вид., перероб. і допов. Київ : Знання, 2008. 663 с.

6. Кульчицька О. І. Суб'єкти права соціального забезпечення України : дис. … канд. юрид. наук : 12.00.05 / Львів. нац. ун-т ім. Івана Франка. Львів, 2007. 188 с.

7. Пилипенко П. Д. Правосуб'єктність у трудових правовідносинах. Наукові праці Пилипенка Пилипа Даниловича. Вибране. Дрогобич : Коло, 2013. С. 107–113.

8. Пилипенко П. Д. Проблеми теорії трудового права. Львів : Вид. центр ЛНУ ім. І. Франка, 1999. 214 с.

9. Синчук С. М. Теорія правовідносин соціального забезпечення : дис. … д-ра юрид. наук : 12.00.05 / Львів. нац. ун-т ім. Івана Франка. Львів, 2015. 433 с.

10. Шамшина І. І. Суб'єкти трудового права : правове регулювання в умовах ринкової економіки : монографія. Луганськ : Література, 2010. 448 с.

11. Яковлєва Г. О. До проблеми визначення поняття «суб'єкт права соціального забезпечення». Право та інновації. 2017. № 2 (18). С. 69–74. URL: https://pti.org.ua/ndipzir/uk/article/view/210/163 (дата звернення: 06.07.2026)

12. Проць О. Є. Молодь як суб'єкт права. *Актуальні проблеми держави і права.* 2011. Випуск 61. С. 379-387. URL: https://apdp.in.ua/index.php/vipusk-61.html (дата звернення: 06.07.2026)

13. Ярова Л. Соціальна політика Європейського Союзу: етапи розвитку і правова база. Сучасна українська політика. Політики і політологи про неї. К., 2010. Вип. 21. С. 257-267. URL: https://nasplib.isofts.kiev.ua/handle/123456789/26812 (дата звернення: 06.07.2026)

14. Олещенко В. Новітня політика Європейського Союзу у сфері соціальних прав. Збірник наукових праць Національної академії державного управління при Президентові України. 2020. Вип. 1. С. 58–64. URL: https://www.researchgate.net/publication/347981419_NOVITNA_POLITIKA_EVROPEJSKOGO_SOUZU_U_SFERI_SOCIALNIH_PRAV (дата звернення: 07.07.2026)

15. Yerkes M. A., Knijn T. European Union youth policy: moving beyond mobility. Social Policy & Administration. 2026. Volume 60, Issue 3. P. 409-418. DOI: 10.1111/spol.70003. (дата звернення: 08.07.2026)

16. Pelzer M., Hofmann-van de Poll F., Rottach A. Europe's future, Europe's resource? European youth (work) policy perspectives on young people. Nordic Journal of Youth Research. 2024. Volume 32, Issue 1. DOI: 10.1177/11033088231205158. (дата звернення: 08.07.2026)

17. Договір про заснування Європейського економічного співтовариства : міжнар. договір від 25 берез. 1957 р. Рим, 1957.

18. Договір про Європейський Союз : міжнар. договір від 7 лют. 1992 р. Official Journal of the European Communities. 31.08.1992. C 224.

19. Interinstitutional Proclamation on the European Pillar of Social Rights (2017/C 428/09). *Official Journal of the European Union*. 2017. C 428. P. 10–15. URL: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX:32017C1213(01) (дата звернення: 08.07.2026).

20. Europe 2020. A strategy for smart, sustainable and inclusive growth : Communication from the Commission. COM(2010) 2020 final. Brussels, 3.03.2010.

21. Council Directive 94/33/EC of 22 June 1994 on the protection of young people at work. Official Journal of the European Communities. 20.08.1994. L 216. P. 12–20.

22. Council Recommendation of 22 April 2013 on establishing a Youth Guarantee (2013/C 120/01). Official Journal of the European Union. 26.04.2013. C 120. P. 1–6.

23. Council Recommendation of 30 October 2020 on A Bridge to Jobs – Reinforcing the Youth Guarantee and replacing the Council Recommendation of 22 April 2013 on establishing a Youth Guarantee (2020/C 372/01). Official Journal of the European Union. 4.11.2020. C 372. P. 1–9.

24. Regulation (EU) 2018/1475 of the European Parliament and of the Council of 2 October 2018 laying down the legal framework of the European Solidarity Corps and amending Regulation (EU) No 1288/2013, Regulation (EU) No 1293/2013 and Decision No 1313/2013/EU. Official Journal of the European Union. 4.10.2018. L 250. P. 1–20.

25. Regulation (EU) 2021/888 of the European Parliament and of the Council of 20 May 2021 establishing the European Solidarity Corps Programme and repealing Regulations (EU) 2018/1475 and (EU) No 375/2014. Official Journal of the European Union. 8.06.2021. L 202. P. 32–54.

Дата першого надходження статті до видання: 28.07.2026
Дата прийняття статті до друку після рецензування: 25.08.2026
Дата публікації (оприлюднення) статті: 16.11.2026